

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 31272-07-19 פלוני נ' אלמונים

בפני כב' השופט יהורם שקד

התובע: פלוני
ע"י ב"כ עו"ד שרון ליכט פטרון ועו"ד אליהו ריכטר

נגד

הנתבעים: 1. אלמונית
2. אלמוני
שניהם ע"י ב"כ עו"ד יוסי הרשקוביץ

פסק דין

האם נפגעה פרטיותו של התובע, כאשר לפי הטענה, הנתבעים נטלו מסמכים מתיבת הדוא"ל שלו ומהטלפון הסלולארי שלו ועשו בהם שימוש? ככל שהתשובה חיובית, האם מעשיהם מזכים אותו בפיצוי כספי, ואם כן, מהו? אלו הן עיקר השאלות העומדות בבסיס פסק דין זה.

א' – העובדות הצריכות לעניין:

1. התובע והנתבעת 1 (להלן: האיש, האשה, בני הזוג – בהתאמה) נישאו זל"ז כדמו"י בשנת 2012 ולהם שתי בנות. כחודשיים טרם נישואיהם, חתמו בני הזוג על הסכם ממון, שאושר וקיבל תוקף של פסק דין ביום 22.12.11 בתה"ס 776-12-11 (להלן: ההסכם, פסק הדין – בהתאמה). בשנת 2018 פרץ בין בני הזוג סכסוך שהביאם לנקוט בהליכים משפטיים. בין היתר, הגישה האשה שתי תביעות: האחת – תביעה לביטול ההסכם בתה"ס 53148-02-19, אשר נדחתה בהסכמה ביום 30.1.20, לאחר שהצדדים ועדיהם נשמעו בפני ולאחר שהוגשו סיכומים. השנייה – תביעה רכושית לפרשנות ההסכם בתלה"מ 9669-11-18 (להלן: תביעת הרכוש) אשר נדחתה בפסק דיני מיום 15.3.20, אגב חיוב האשה בהוצאות. להשלמת התמונה אציין כי האשה ערערה על פסק דיני, וביום 1.9.22 ניתן פסק דין הדוחה את ערעורה בעמ"ש 13244-05-21 (להלן: הערעור).

2. במסגרת התביעה הנוכחית, טוען האיש כי הנתבע 2 שהוא אבי האישה (להלן: הנתבע/האב) והאישה פרצו לתיבת הדוא"ל הפרטית-עסקית שלו דרך מחשבו הנייד ולטלפון הסלולארי שלו, ומשכו מהם חומרים אשר צורפו כנספחים לתביעת הרכוש, כפי שיובא בטבלה הבאה:

מקורו	תוכנו	נספח	מקורו	תוכנו	נספח
מחשב	תכתובת עם עו"ד	ז	סלולרי	דף חשבון	ב
מחשב	תכתובת עם עו"ד	ח	סלולרי	דף חשבון	ג
מחשב	הסכם מכר	ט	מחשב	דף חשבון	ד
מחשב	הסכם רכישת מניות	יא	מחשב	דף חשבון	ה
מחשב	מייל שכתב האיש לבנק	יב	סלולרי	דף חשבון	ו

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 19-07-31272 פלוני נ' אלמונים

1 שני הצדדים תמימי דעים כי מסמכים אלו לא גרמו לאיש לכל נזק בהליכים המשפטיים (ר')
2 פרוטוקול, סעיפים 58-59 לכתב התביעה המתוקן, סעיפים 3-4 לסיכומי האישה וסעיפים 5-7
3 לסיכומי התשובה של האיש). אציין כי אף הערעור, אותו ביקשה האשה לבסס, בין היתר, על
4 חלק מאותם מסמכים, נדחה בסופו של יום, כך שאין חולק שלא צמחה לה מאותם מסמכים כל
5 תועלת שהיא. חרף כל זאת, יחד עם זאת, הצדדים נותרו חלוקים הן בשאלה האם פרטיותו של
6 האיש הופרה והן בשאלה מהן המשמעויות הנלוות לזאת.

7
8 4. לצערי הרב, הן ההליכים הקודמים שהתנהלו בפני בין בני הזוג והן ההליך הנוכחי אופיינו ברמת
9 עצימות גבוהה ביותר ובכתבי טענות עמוסים לעייפה (כתב התביעה המתוקן מחזיק 18 עמודי
10 מלל מתוך 159 עמודים בסה"כ; כתב ההגנה המתוקן מחזיק 34 עמודי מלל מתוך 131 עמודים
11 בסה"כ). ישיבת ההוכחות הוקלטה ותומללה על גבי למעלה מ 100 עמודי פרוטוקול.

12
13 5. מאחר ובית המשפט איננו כבול להיקפם של כתבי בי-הדין, פסק דין זה יינתן אך ורק בעניינים
14 שצריכים הכרעה ולא מעבר לכך. לסיום פרק זה, אציין כי כל מאמצי בית המשפט להביא את
15 הצדדים לפשרה נחלו כישלון חרוץ. לפיכך, משנשמעו הצדדים והוגשו סיכומים – וכפי שיובא
16 לעיל – לאחר שניתן פסק הדין בערעור, ניתן פסק דין זה.

ב' – עיקר טענות הצדדים:

17
18
19
20 6. להלן עיקר טענות האיש:

- 21
22 א. האשה פרצה לתיבת הדוא"ל הפרטית שלו ולמכשירו הסלולרי והוציאה מתוכם את
23 החומרים דלעיל. אביה לקח חלק בחדירה לתיבת הדוא"ל האישית של האיש בהדפסת
24 המסמכים האישיים ובהפצתם, זאת מאחר ובביתם של בני הזוג אין מדפסת.
25 ב. המחשב אליו פרצה האשה הוא מחשבו הפרטי-עסקי של האיש. דרכו, התחברה האשה אל
26 תיבת הדואר העסקית שלו ומשכה ממנה חומרים.
27 ג. במעשיהם, פגעו הנתבעים פגיעה קשה בפרטיותו של האיש, שכן זה מעולם לא התיר לה או
28 לאביה גישה לתיבת הדואר האלקטרוני שלו או לחומרים שבמכשירו הסלולרי.
29 ד. למרות שניתן לחייב את הנתבעים בגין כל אחת מהפגיעות והפריצות בסך של 50,000 ₪ על
30 פי הדין, מעמיד התובע את תביעתו על סך של 300,000 ₪.

7. להלן עיקר טענות הנתבעים:

- 31
32
33
34 א. התביעה הוגשה בשיהוי, שכן היה ידוע לאיש על אודות המסמכים שברשות האשה כשנה
35 טרם הגשת התביעה.

- 36 ב. "לא הייתה כל פגיעה בפרטיות, שני המכשירים היו נגישים לכל בני הבית..." (סוף עמ' 2
37 – תחילת עמ' 3 לכתב ההגנה).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 31272-07-19 פלוני נ' אלמונים

- 1 ג. "לא נעשתה שום פריצה למחשב ולטלפון... אם רצה התובע להסתיר מהאשה [את
2 המסמכים – י' ש'], הרי שיש להניח שהיה מסתיר את המכשיר או את התוכן שבמכשיר
3 באמצעות סיסמא..." (שם, עמ' 3, פסקה לפני אחרונה).
- 4 ד. "... לא היה כל צורך בפריצה! המחשב היה פתוח לכל ובדרך כלל גם תיבת המייל כבר
5 הייתה פתוחה עליו" (שם, עמ' 4, פסקה שנייה).
- 6 ה. "... לחומרים אלו חשיבות עצומה לצורך המשך ההליך המשפטי וחשיפת האמת..." (שם,
7 עמ' 5, פסקה ראשונה).
- 8 ו. "... אין ספק כי הפגיעה בפרטיות נעשתה לשם הגנה על עניין אישי של הנתבעת... לצורך
9 הגנה על זכויותיה היא נאלצה להוציא חומר מהנייד ומהמחשב הביתי, שכן, אחרת התובע
10 היה מעלים את כל החומר, הכספים והרכוש, והנתבעת הייתה מתקשה להוכיח את היקף
11 ההברחות והשיטתיות בה פעל התובע לאורך שנות הנישואין" (שם, סעיף 25).
- 12 ז. "התובע לא הביא ולו בדל הוכחה לפריצה או חדירה למחשב, לו היו בידי הוכחות היה
13 מציג אותן ולא רק מכפיש את הנתבעים בדברי הבל... לא נגנב דבר מתיבת הדואר של
14 התובע, היות וכל המידע נשאר על המחשב. המידע הועתק! לא נגנב!" (שם, סעיף 37).
- 15 ח. "... הנתבעת עשתה ככל יכולתה לקחת רק את המסמכים אותם העבירה לבית המשפט
16 על מנת שיעשה צדק..." (שם).
- 17 ט. "לא נשלחו מיילים או קבצים לכתובות שונות מתיבת הדואר האישית הפרטית של התובע.
18 כל שהועתק (לא "נגנב"!) נעשה ללא כל גרימת נזק, לא למחשב, לא תוכנות שעליו ולא
19 למסמכים תוך פגיעה מינימלית בפרטיותו של התובע, אם בכלל" (שם).
- 20 י. הנתבע, אבי האישה, לא קשור למחלוקות שבין הצדדים.
- 21 יא. בנסיבות העניין, יש לדחות את התביעה ולחייב את התובע בהוצאותיה.
- 22
- 23 ג' – דיון:
- 24
- 25 1.ג. – פתח דבר:
- 26
- 27 8. לא לחינם מצאתי להביא את עיקר טענות ההגנה מפי הנתבעים ובלשונם. לצערי הרב, הגנתם של
28 הנתבעים – או נכון יותר לומר – הגנתה של האשה היא **הגנת בדים**, החושפת את הקלות הבלתי
29 נתפסת בה מתיר לעצמו בעל דין לעשות חוכא והיתלולא מההליך השיפוטי. בטרם שאגש למארג
30 העובדתי, לא ניתן שלא להביע פליאה רבתית מצבר טענותיה של האשה, כפי שצוטט לעיל עד כדי
31 כך שלפרקים היה עלי לשפשף עיני על מנת להיווכח כי אכן מדובר באותה בעלת דין.
32
- 33 9. כך לדוגמא, מצהירה האשה כי "לא הייתה כל פגיעה בפרטיות" ומיד לאחר מכן מצהירה שוב:
34 "... אין ספק כי הפגיעה בפרטיות נעשתה לשם הגנה על עניין אישי של הנתבעת". וכמאמר
35 הביטוי 'בטרם יבשה הדיו' על הצהרתה זו היא מהינה להשיב לעיקר התביעה, כי: "התובע לא

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 31272-07-19 פלוני נ' אלמונים

- 1 הביא ולו בדל הוכחה לפריצה או חדירה למחשב, לו היו בידי הוכחות היה מציג אותן ולא רק
2 מכפיש את הנתבעים בדברי הבל".
- 3 וכך, לדוגמא נוספת, מצהירה האשה כי "אם רצה התובע להסתיר מהאשה [את המסמכים – י'
4 ש'], הרי שיש להניח שהיה מסתיר את המכשיר או את התוכן שבמכשיר באמצעות סיסמא...".
5 כלומר, לשיטתה של האשה, האיש לא רצה להסתיר ממנה דבר ומבחינתו שהכל יהיה גלוי בפניה.
6 חרף זאת, מצאה לנכון האשה להצהיר במקום אחר כי: "היא נאלצה להוציא חומר מהנייד
7 ומהמחשב הביתי, שכן, אחרת התובע היה מעלים את כל החומר". וישאל התם, מדוע מוציאים
8 חומרים מאדם שלא מבקש להסתירם תוך מתן צידוק למעשה בטענה כי אלמלא הדבר היה
9 נעשה, היה אותו אדם מעלים!?
- 10
- 11 10. גם ההיתממות האשה, שכפי שאראה גם בהמשך, עברה כחוט השני לכל אורכו ורוחבו של ההליך,
12 אין בה להוסיף לה נקודות זכות, בלשון המעטה. כך לדוגמא, טוענת האשה חזור וטעון כי היא
13 לא גנבה מהאיש דבר, ובמילותיה: "לא נגנב דבר מתיבת הדואר של התובע, היות וכל המידע
14 נשאר על המחשב. המידע הועתק! לא נגנב!". בכל הכבוד, היש אדם כלשהו, לא כל שכן משכיל,
15 לא כל שכן שעושה שימוש תדיר במחשבים, שסבור שגניבת מידע מתוך תיבת דואר אלקטרוני
16 משמעותה לקיחה פיזית של חפץ כרכיב חומרה מתוך המחשב!?
- 17
- 18 11. אין עוררין כי האשה העתיקה חומרים מתיבת הדוא"ל של האיש ומתוך מכשיר הסלולרי שלו
19 ומכאן, דיונינו ימשיך. כעת, שלוש שאלות עיקריות עומדות על הפרק: האחת - האם המעשים
20 עולים כדי פגיעה בפרטיות האיש? השנייה - ככל שהתשובה לשאלה הקודמת חיובית, האם
21 עומדת לאשה הגנה כלשהי? השלישית - ככל שהתשובה לשאלה הקודמת שלילית, מהו הפיצוי
22 שיש לפסוק? שלוש שאלות אלו תיושמה אף על מעשיו של הנתבע.
- 23
- 24 ג.1.2. – האם מעשיה של האשה מהווים פגיעה בפרטיותו של האיש?
- 25
- 26 12. סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות תשמ"א - 1981 (להלן: החוק) מגדיר פגיעה בפרטיות, בין היתר
27 (הדגשה לא במקור):
- 28
- 29 " (5) העתקת תוכן של מכתב או כתב אחר שלא נועד לפרסום, או שימוש בתכנו, בלי רשות
30 מאת הנמען או הכותב, והכל אם אין הכתב בעל ערך היסטורי ולא עברו חמש עשרה
31 שנים ממועד כתיבתו; לעניין זה, "כתב" – לרבות מסר אלקטרוני כהגדרתו בחוק
32 חתימה אלקטרונית, התשס"א-2001".
- 33
- 34 13. האשה מודה בפה מלא כי פגעה בפרטיותו של האיש, ובמילותיה: "... אין ספק כי הפגיעה
35 בפרטיות נעשתה לשם הגנה על עניין אישי של הנתבעת". הודאתה זו של האשה, היא הודאה
36 פורמלית-משפטית שמצאה מקומה בכתבי טענותיה, ולכן היא: "... מובילה לצמצום המחלוקת
37 ופוטרת את בעל הדין שכנגד מהבאת ראיות להוכחת עמדתו בנושא ההודאה" (ר' ע"א 279/89
38 "הסנה" חברה ישראלית לביטוח בע"מ נ' שלום דמתי, פ"ד מז(3) 156 (1993), פסקה 7; ר' ע"א
39 728/81 חיר נמר חלבי נ' עיזבון המנוח מועין חלבי (פורסם בבנו, 9.5.83), פסקה 10)). מטעמים

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 19-07-31272 פלוני נ' אלמונים

- 1 של למעלה מן הצורך אתייחס לטענת "ההגנה" של האשה, ולפיה ככל שהאיש היה חפץ להסתיר
2 את המסמכים מעיניה, היה נועל את המחשב והטלפון באמצעות סיסמא.
- 3 14. בכל הכבוד, יש להבדיל בין טענות הגנה לגיטימיות וכאלה שאין בהן ולו שביב של לגיטימיות,
4 ולקבוצה האחרונה משתייכת טענת ההגנה של האשה הנ"ל. כפי שאין לומר שניתן ליטול דבר מה
5 מחצרו של אדם רק משום שלא גידרה ושם בה בריחים, כפי שלא ניתן להלום כניסה לביתו של
6 אדם רק משום שדלתו לא נעולה וכפי שלא ניתן להסכים ללקיחת כספו של אדם מתוך ארנקו רק
7 משום שלא הכמינו – כך אין להלום או להסכים עם לקיחת חומרים ומסמכים ממחשבו של אדם,
8 מתיבת הדוא"ל שלו או ממכשיר הסלולארי שלו רק מחמת שלא אובטחו בסיסמאות. למעלה מן
9 הצורך יוזכר כי הדין איננו דורש קיומן של סיסמאות כתנאי לקביעה כי פרטיותו של אדם נפגעה,
10 מפריצות למחשבים או לכל מכשיר אלקטרוני אחר.
- 11
12 15. הפסיקה התייחסה למשמעותן של פעולות במחשבי הזולת או בטלפון הסלולרי, כמו גם לראיות
13 הניטלות כתוצאה מכך, כפי שיובא בדוגמאות שלהלן:
14
- 15 א. בבש"פ 7368/05 זלוטובסקי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 4.9.05) נקבע כי: "החדירה
16 למחשבו האישי של אדם גרועה לא פחות מן הפריצה לביתו. ביתו של אדם הוא מבצרו,
17 ומחשבו האישי הוא פינת הסתר החבויה במבצרו, הוא המגירה האישית של בעליו, והוא
18 אוצר בתוכו, תכופות, מידע פרטי, אישי, ולעיתים כמס. החדירה אל המחשב האישי כמוה
19 כחיטוט בחפציו האינטימיים" (פסקה 7 לפסק הדין).
- 20 ב. ברע"א 2552/16 יהודה זינגר נ' חברת יהב חמיאס טכנולוגיות (1990) בע"מ (נבו 10.05.2016)
21 נקבע כי העתקת תוכן של תכתובת דואר אלקטרוני פרטית – אישית שהושארה על מסך
22 מחשב של האדם במקום עבודתו מהווה פגיעה בפרטיות.
- 23 ג. ברע"א 3661/16 חברת רמט בע"מ נ' רמי שמיר - הנדסה אזרחית בע"מ (נבו 23.08.2016)
24 אושררה מחדש ההלכה שנקבעה בבית הדין הארצי לעבודה בע"ע (ארצי) 90/08 איסקוב ענבר
25 נ' מדינת ישראל – הממונה על חוק עבודת נשים (פורסם בנבו, 8.2.2011) בעניין אי קבילותן
26 של תכתובות דואר אלקטרוני פרטיות שהן משום ביטוי לפגיעה בפרטיות. כך גם ברע"א
27 2558/16 פלונית נ' קצין התגמולים משרד הביטחון (נבו 05.11.2017) שם נרשם כי:
28 "המעסיק אינו רשאי לקיים פעולות מעקב אחר התכתובת שמקיים העובד לצרכיו
29 האישיים בתיבה האישית או בתיבה מעורבת, וכי אסור לו לקיים חדירה לתוכן התכתובת
30 האישית שמקיים העובד, למעט בהתקיים נסיבות חריגות ורק לאחר שהמעביד נקט
31 באמצעים טכנולוגיים חודרניים פחות. זאת, בשל ההגנה החוקתית שמעניק הדין הישראלי
32 לזכות לפרטיות..." (סעיף 65 לפסק הדין).
- 33 ד. בבש"פ 1758/20 יונתן אוריך נ' מדינת ישראל (נבו 26.01.2021) נדונה משמעות נטילת מידע
34 מטלפון נייד ונקבע כי: "...חדירה לטלפון סלולרי של אדם פוגעת במספר זכויות יסוד
35 חוקתיות: בפרטיותו ובצנעת הפרט שלו, ברשות היחיד שלו ובכליו, בקניינו של אותו אדם,
36 בסוד שיחו ברשומותיו ובזכותו להליך הוגן הנגזרת מכבוד האדם שלו (ראו: סעיפים 7, 4 ו-
37 2 (בהתאמה) לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו..." (ס' 11 לפסק הדין).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 31272-07-19 פלוני נ' אלמונים

- 1
2
3
- 4 16. חרף כי הצדדים היו חלוקים בשאלה האם מכשירו הסלולרי של האיש ותיבת הדוא"ל שלו היו
5 מוגנים בסיסמא, כאמור לעיל, אינני רואה כל רבותא בכך. כפי שפורץ לבית לא יישמע בטענה
6 שהבית אליו פרץ לא היה נעול וכפי שנקבע בפסיקה כי אין נפקא מינה אם העובד הותיר מחשבו
7 פתוח בלי סיסמא כדי לרפא עצם הפגיעה בפרטיות (ר' ברע"א 2552/16 לעיל), כך אין לשמוע ואין
8 להטות אוזן לטענת "הגנה" כטענתה של האשה. גם טענת הגנה נוספת של האשה ולפיה, שני
9 המכשירים (המחשב והנייד) היו נגישים לכל בני הבית - כך שלא פרצה אליהם - היא טענה שאין
10 בה דבר, שכן אף אם תאמר כי ניתן היתר לעשות שימוש כלשהו במכשיר (מחשב או נייד), אין
11 משמעות הדבר מתן היתר גורף לנבור בתכנים אישיים השוכנים במכשירים. ודוק; מתן היתר
12 לעשות שימוש בטלפון נייד לשם משחק או איתור מספר טלפון, איננו זהה למתן היתר לחדור
13 למסמכים, לתמונות אישיות או ליישומים (אפליקציות) שדרכם ניתן להיחשף לחומרים אישיים.
14 למעלה מן הצורך אציין כי האשה לא טענה כי האיש התיר לה לנבור בחשבונות הבנק שלו או
15 להוציא מסמכים אישיים ממחשבו הנייד, כך שמקו"ח הסכמת האיש לא הוכחה.
- 16
17 17. בעניין זה אשוב על דברים שכתבתי בתלה"מ 31358-11-18 פלונית נ' פלוני (פורסם בנבו
18 10.11.19) לאמור: "אין עוררין, כי האשה לא התירה לאיש לחטט במכשיר הסלולרי שלה, היא
19 לא התירה לו לדלות ממנו מידע והעובדה כי המכשיר נמסר לו על ידי הבן, אין בה דבר וחצי דבר
20 עם המסקנה כי החומרים הוצאו תוך פגיעה בפרטיות. לא רק אדם שנועל את מכשירו הסלולרי
21 באמצעות סיסמא או באמצעות רכיב ביומטרי, הוא אדם המגלה דעתו כי אין הוא חפץ בחדירה
22 לתכניו, אלא גם אדם המניח את מכשירו הסלולרי ללא כל אותם חסמים והגנות. השאלה האם
23 החדירה למכשיר הנייד נעשתה כדין, היא איננה שאלה בקיומן של סיסמאות, טביעת אצבע או
24 סריקת עין אלא היא בראש ובראשונה שאלה של הסכמת בעל המכשיר... למען הסר ספק, בעל
25 המכשיר איננו בהכרח מי שמחזיק בזכויות הקניין במכשיר, אלא בעליו של התכנים שאותם
26 מבוקש לדלות ובהם מבוקש לעשות שימוש (השווה: בג"צ 6650/04 פלונית נ' בית הדין הרבני
27 האזורי בנתניה (פסקה 21, לפסק הדין, פורסם בנבו 14.5.2006)" (ר' פסקה 17).
- 28
29 18. אין בי שביב של ספק כי האשה ידעה שמשיכת המסמכים איננה על דעתו של האיש ובאותה מידה
30 אני בטוח שהאיש לא היה מסכים לפעולות אלה של האשה, ומה טוב מהוכחה ניצחת מפיה של
31 האשה, לאמור: "היא נאלצה להוציא חומר מהנייד ומהמחשב הביתי, שכן, אחרת התובע היה
32 מעלים את כל החומר" (ר' סעיף 9 לעיל), בבחינת 'הקדמת תרופה למכה'. בנסיבות אלה, הוכח
33 ברמה העולה בהרבה על הנדרש במשפט אזרחי כי האשה פגעה בפרטיותו של האיש.
- 34
35
36 2.2.ג. – האם לאשה טענת הגנה טובה?
- 37 19. לטענת האשה, עומדות לה הגנות הקבועות בדין. סעיף 18 לחוק, תחת הכותרת: 'הגנות', קובע
38 כי: "במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה טובה אם נתקיימה אחת
39 מאלה:

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 31272-07-19 פלוני נ' אלמונים

- 1 ...
- 2
- 3 הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה בתום לב באחת הנסיבות האלה: (2)
- 4 (א) הוא לא ידע ולא היה עליו לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות;
- 5 (ב) הפגיעה נעשתה בנסיבות שבהן היתה מוטלת על הפוגע חובה חוקית,
- 6 מוסרית, חברתית או מקצועית לעשותה;
- 7 (ג) הפגיעה נעשתה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הפוגע..."
- 8
- 9 20. בטרם נפנה להגנות האפשריות של האשה, נזכיר כי בבג"ץ 6650/04 פלונית נ' בית הדין הרבני
- 10 האיזורי בנתניה (פורסם בנבו 14.5.2006, להלן: בג"צ פלונית) נקבע כדלהלן: "תנאי לתחולתן
- 11 של ההגנות שבסעיף 18(2) לחוק הגנת הפרטיות היא שהטוען להגנה "עשה את הפגיעה בתום
- 12 לב"... תום הלב הוא "בבחינת שער שרק אם עוברים דרכו תיבחנה הנסיבות בהן בוצעה הפגיעה
- 13 הספציפית בפרטיות"... זהו תום לב סובייקטיבי... משמעותו של תום הלב (הסובייקטיבי)...
- 14 הוא פעולה מתוך אמונה כי הפגיעה הינה במסגרת ההגנה אותה מעלה הפוגע" (ר' פסקה 24
- 15 בבג"צ פלונית). ובהמשך אנו מוצאים את הדברים הבאים: "עמד על כך השופט א' מצא בפרשת
- 16 גלעם בציינו: שאלת קיומו של תום לב יש לבחון על פי אמת מידה סובייקטיבית. הווי אומר
- 17 שכדי להיחלץ מאחריות (פלילית או אזרחית) למעשה הפגיעה בפרטיות, על הפוגע (הנאשם או
- 18 הנתבע) לשכנע את בית המשפט, כי בעשותו את המעשה, באחת הנסיבות המתוארות בסעיף
- 19 18(2), סבר בתום לב שהוא רשאי (או אף חייב) לעשותו" (שם).
- 20
- 21 21. לבחינת תום ליבו של הפוגע, מתווה הדין את המבחנים הבאים:
- 22
- 23 א. הפוגע לא ידע ולא היה עליו לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות – במקרה דנן, אין חולק
- 24 כי האשה ידעה גם ידעה כי פעולותיה מהוות פגיעה בפרטיות האיש (ר' הודאתה שהובאה
- 25 לעיל וכן בסעיף 37 לכתב ההגנה). ביני לבני, אף ללא הודאתה של האשה, חיפוש בטלפון נייד
- 26 ו/או חיפוש בדוא"ל הם ביטויים מובהקים לפגיעה בפרטיות (ר' ציטוט על משמעות הפריצה
- 27 לטלפון נייד, בסעיף 15 לעיל).
- 28
- 29 ב. הפגיעה נעשתה בנסיבות שבהן הייתה מוטלת על הפוגע חובה חוקית, מוסרית, חברתית
- 30 או מקצועית לעשותה – במסגרת ההליך הקודם, לא הייתה על האשה כל חובה להשיג את
- 31 המסמכים בדרך שהושגו.
- 32
- 33 ג. הפגיעה נעשתה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הפוגע – לטענת האשה, הפגיעה נעשתה
- 34 כדי לאפשר לה למצות את זכויותיה עם ההליך המשפטי. בעניין זה נקבע בבג"צ פלונית כי
- 35 אף כאשר מדובר בפגיעה שנעשתה לטובת הגנה בעניין "כשר", הרי שאם וככל שהפעולה
- 36 שנקטה הייתה בחוסר תום לב אזי ההגנה כאמור תוטל בספק ומתוך בחינה של עקרון
- 37 המידתיות (ר' ס' 24 בבג"צ פלונית).
- 38
- 39

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 31272-07-19 פלוני נ' אלמונים

- 1
2 ד. האם החשיפה לחומרים הייתה מתוכננת או אקראית - ברע"א 2552/16 יהודה זינגר נ'
3 חברת יהב חמיאס טכנולוגיות (1990) בע"מ (נבו 10.05.2016) נקבע כי: "במצב זה של
4 חשיפה מקרית להודעת דוא"ל, לא מן הנמנע כי די בעצם החשיפה על מנת לבסס את הצורך
5 בהגנה על עניין אישי כשר של הנחשף, ללא צורך בבקשה לצו שיפוטי, ומי שנחשף אליהן
6 יהיה רשאי בשל כך להעתיקן ולהשתמש בהן כראיה. לדידי, תלוי הדבר בנסיבותיו של כל
7 מקרה ומקרה לגופו, בין היתר בהתאם למידת הפגיעה שאליה נחשף בתום לב הנפגע
8 ולמידת הדחיפות שיש בהגנתו על ענייניו... כאשר נחשף אדם באופן מקרי להודעת דוא"ל
9 שממנה עולה בבירור כי הנמען גזל ממנו סכום כסף, למשל, הרי שבמצב כזה אין הצדקה
10 לדרוש מאותו אדם לפנות לשם קבלת צו שיפוטי; הוא רשאי להגן על האינטרס הלגיטימי
11 שלו באמצעות הגשת אותה הודעה כראיה.... ודוק: כל אשר אמרתי מתייחס לחשיפה
12 מקרית ופאסיבית להודעת דוא"ל..." (סעיפים 46-47 לפסק הדין; הדגשות אינן במקור).
13
14 22. מתוך המקובץ ניתן לומר כי לבחינת 'כשרותו' של העניין, יש לשאול מהו העניין הכשר ומהי מידת
15 'כשרותו', כלומר האם הפוגע תר אחר חומרים שהם בבחינת 'ראיות זהב' להליך המשפטי, או
16 שמא מדובר בראיות בעלות משקל נמוך אם בכלל. לכל זאת, נוסף ונבחן את יחסי הגומלין שבין
17 חוזקה של הראיה לבין תוצאתו המסתברת של ההליך. השגת 'ראיית זהב' תוך פגיעה בפרטיות
18 בתביעה לשווי נמוך עלולה לפגוע במידת כשרותו של העניין, כמו השגת ראיה זניחה בתביעה
19 ששוויה גבוה.
20
21 להמחשה, טול מקרה בו ראובן תובע את שמעון בתביעה קטנה בסכום פעוט ועל מנת להוכיחה,
22 הוא פורץ לטלפון הנייד של שמעון. ראובן יוכל לטעון שהגן על עניין אישי כשר (הזכות להיפרע
23 משמעון), ויחד עם זאת, מבחינה מדיניות משפטית, ספק רק מאד אם ניתן יהיה לומר כי פעולתו
24 הייתה מידתית שמוזכה בהגנה בהתאם לדין. יוער כי אותה מידתיות בין הסעד לבין הפעולה
25 הננקטת לשם קבלת אותו הסעד כלל איננה זרה לדין, ודי אם אביא שתי דוגמאות בדמות הוראת
26 תקנה 2 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט – 2018 בדבר ניהול הליך ופסיקה באופן "מידתי
27 ויעיל" ואת הוראת תקנה 124 לתקנות הני"ל בדבר עיכוב יציאה מן הארץ בתנאי ששווי התביעה
28 לא נופל מ 100,000 ₪ (ר' סייגים בגוף התקנה).
29
30 23. במקרה דנן, לראיות שהושגו לא הייתה כל משמעות בקשר להליך, וכפי שקבעתי בפסק הדין, לא
31 היה בהן לשנות את תוצאת פסק הדין ואת פסק הדין בערעור. אשר על כן, לא מצאתי כל תום לב
32 בפעולותיה של האשה, ולהיפך. כך למשל מאחר ועל פי טענת האיש מאז פרוץ הסכסוך שהתגלע
33 בין הצדדים בחודש אוגוסט 2018 הוא נוהג להשאיר את מחשבו הנייד ברכבו, על מנת שהגישה
34 לתיבת הדואר האלקטרונית הפרטית והעסקית של האיש תהא מוגנת, אגב אבטחתה בסיסמאות
35 ואין בבית כל מחשב נייד ממנו ניתן להתחבר באופן "אקראי" ו/או על דרך חשיפה מקרית, אלא
36 בכוונה תחילה ומתוך רצון להשיג מסמכים ומידע שלא כדין.
37

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 31272-07-19 פלוני נ' אלמונים

24. כך גם מאחר ועל פי טענת האיש, האישה צירפה לבקשתה בתיק ה"ט 943-01-19 תכתובות
וואטסאפ בין האיש לבין אחותו(!) שעל מנת להשיג ולקבלן אין די בהיתקלות מקרית אלא
בחיפוש מפורש וחדירה לפרטיות האיש בטלפון הנייד שלו, שלא בידעת האיש ושלא בהסכמתו.
לעניין זה אין לי אלא להפנות לדברי האישה במענה לשאלות בית המשפט בדיון מיום 3.1.19
לאמור:
- ש. **האם נכנסת לטל' הנייד שלו?**
ת. **הוא השאיר אותו, אין לי מושג מה הקוד שלו. הוא השאיר אותו על השולחן פתוח. אני
מודה שחיפשתי לבדוק האם הוא עדיין נפגש עם השתי הבחורות האלה שהוא בגד בי
איתן...**
- ש. **זאת אומרת שאת מודה שפגעת בפרטיות שלו...? אז נכנסת לו לטל'?**
ת. **טל' שפתוח. הוא גם הסתכל לי בטל' כל השנים....** " (ר' עמ' 14, ש' 10-22 לפרוט').
25. אף אם אתן אמון בתשובתה הראשונה של האשה (ואין להבין מכך כי נתתי בזאת אמון), מה בין
חיפוש בטלפון נייד עקבות לבגידה לבין משיכת חומרים לתמיכה בתביעה בעלת אופי כלכלי
מובהק?! באשר לתשובתה השנייה של האשה, מלבד העובדה שלא הובאה לכך כל ראיה, לא
מצאתי להכשיר עוולה בעוולה.
26. כפי שנכתב לעיל, דבר לא מנע מהאשה לקבל את החומרים שצירפה בדרך המלך, קרי: באמצעות
צווים שיפוטיים הממוענים אל המחזיקים. אין מחלוקת כי האיש מנהל משרד רו"ח ותקבוליו,
כמו גם זכויותיו, רשומים כולם בפנקסים המנוהלים על פי דין (בנקים, חברות ביטוח, זכויות
במקרקעין וכו'), כך שלא הייתה כל מניעה לבקש ולקבל צווים שיפוטיים ובאמצעותם להתחקות
אחר זכויותיו של האיש הרלוונטיות להליך השיפוטי. ברם, האישה מצאה לפעול בניגוד גמור
להוראות הדין החל ובהתאם לשיקול דעתה. כך למשל צירפה האישה במסגרת ההליכים
מסמכים ותכתובות שנערכו בין האיש לבין הבנק, שגם במסגרת יחסים אלו חל חסיון בין הבנק
לבין האיש כלקוח. אמנם על פי הפסיקה מדובר בחסיון יחסי ולא בחסיון מוחלט אולם האישה
אינה יכולה ליטול לידיה הזכות או הסמכות להסיר אותו חסיון (ר' והשווה: רע"פ 11364/03
פלונית נ' משטרת ישראל (נבו 31.05.2004)).
27. לכל זאת נוסף כי בין אסופת המסמכים שצירפה האשה, נמנו מסמכים שהם בגדר מסמכים
שהוחלפו בין האיש לבין פרקליטיו, ואשר חוסים תחת חסיון מוחלט (לעניין זה ר' סעיף 48
לפקודת הראיות וכן ברע"א 5806/06 **עוזבון המנוח נמירובסקי מיכאל ז"ל נ' שימקו** (פורסם
בנבו, 13.6.07)) מה שמלמד על עוצמת הפגיעה.
28. בשולי הדברים אציין כי בסיכומיה ביקשה האשה להיבנות מכך שהאיש לא מסר את מחשבו
האישי לבדיקת מומחה לבחון את סוגיית ההצפנה וכן לבחון האם כתובת הדוא"ל של האיש
שימשה את האשה. בשים לב לעדותה של האשה ולפסיקה שהובאה לעיל, לא מצאתי בכך לסייע
לה, ולמצער, להטות את הכף לכיוונה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 31272-07-19 פלוני נ' אלמונים

- 1 29. מכל המקובץ לעיל המסקנה היא שהאישה אכן הפרה פרטיותו של האיש, שלא בתום לב ולכן לא
2 עומדת לה ההגנה שבסעיף 18 לחוק.
3
4
5
6 ג.3.2. – מהו הפיצוי שיש לפסוק?
7
8 30. בתביעתו, טען האיש כי הוא זכאי לפיצוי בסך של 100,000 ₪ "בגין כל פגיעה" ואף ללא הוכחת
9 נזק, כפי הוראות סעיף 29א(ב)(2) לחוק. עם זאת, לצרכי אגרה צמצם התובע את תביעתו לסכום
10 של 300,000 ₪. על פי טענת התובע, הפגיעה המיוחסת לנתבעים היא בגין פריצה לטלפון הנייד
11 שלו וכן למחשבו שם מצויה תיבת הדואר האלקטרונית שלו. מאחר והתובע לא טען לפריצות
12 מרובות, תעלה השאלה האם יש לראות במשיכת כל מסמך ומסמך כפגיעה בפרטיות הניצבת בפני
13 עצמה או שמא יש לראות במשיכת המסמכים כאירוע אחד של פגיעה בפרטיות.
14
15 31. על פי סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע תשכ"ה – 1965, כאשר "הורשע אדם בעבירה לפי חוק זה,
16 רשאי בית המשפט לחייבו לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא
17 הוכחת נזק...". בהמשך קובע החוק בסעיף 7א(ד) כי: "לא יקבל אדם פיצוי ללא הוכחת נזק, לפי
18 סעיף זה, בשל אותה לשון הרע, יותר מפעם אחת". הנה כי כן, עולה כי בדיני לשון הרע, לצורך
19 פסיקה סטטוטורית מביאים בחשבון את "אותה לשון הרע" פעם אחת בלבד וכי אין מקום
20 לתחשיב אריתמטי ביחס ל"שווי" של כל פרסום בפני עצמו (ר' והשווה: ע"א 6903/12 Canwest
21 Global Communications Corp נ' אלי עוזר (נבו 22.07.2015); ת"א (מחוזי ת"א) -11-14264
22 14 גבריאל כנפו נ' סער גינזבורסקי (נבו 04.01.2018) וערעור שנדחה על פסק הדין הנ"ל בע"א
23 1286/18 מיום 24.6.19). כך למשל, נפסק גם כי כאשר אדם מוציא דיבתו של אחר ברצף גידופים
24 - שכל אחד מהם עשוי להוות לשון הרע - רואים זאת כאירוע בודד (ר' ת"א (שלום י-ם) -41505-
25 07-15 רחמים רמי סימן טוב נ' עידן מור (נבו 11.02.2019)).
26
27 32. דברים אלו נכונים גם בעניין הגנת הפרטיות. בסעיף 29א(ב)(1) לחוק הגנת הפרטיות נאמר כי:
28 "במשפט בשל עוולה אזרחית לפי סעיף 4, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע
29 פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, בלא הוכחת נזק". כן נקבע בהמשך כי: "במשפט
30 כאמור בפסקה (1) שבו הוכח כי הפגיעה בפרטיות נעשתה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט
31 לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור באותה פסקה, בלא
32 הוכחת נזק...". בסעיף 29א(ג) לחוק הגנת הפרטיות נקבע כי: "...לא יקבל אדם פיצוי בלא הוכחת
33 נזק לפי סעיף זה, בשל אותה פגיעה בפרטיות, יותר מפעם אחת".
34
35 33. מן האמור עולה כי אותה פגיעה בפרטיות לא תזכה בפיצוי ללא הוכחת נזק "יותר מפעם אחת"
36 וכאשר הוכח כי הפגיעה נעשתה בכוונה לפגוע הרי שבית המשפט רשאי לפסוק כפל הסכום
37 שבסעיף 29א(ב)(1), דהיינו בסכום של 100,000 ₪ עבור כל פגיעה. אמנם משיכת כל מסמך
38 ומסמך, לכשלעצמה, היא פגיעה בפרטיות ואולם אין משמעות משיכת עשרה מסמכים שקולה
לעשר פגיעות בפרטיות לצורך פסיקה לפיצויים סטטוטוריים.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 19-07-31272 פלוני נ' אלמונים

- 1 34. במקרה דנן, האיש לא טען לפריצות מרובות, אלא כל שטען הוא לפריצה למכשירו הנייד ולתיבת
2 הדואר האלקטרוני שלו. בנסיבות אלה, ניתן לומר כי הלכה למעשה, הוכיח האיש שתי פריצות
3 בלבד, קרי: שתי פגיעות בפרטיותו.
4
- 5 35. בפסיקת בתי המשפט נדונה שאלת שיעור הפיצוי לעת שהוכחה פגיעה בפרטיות וכך למשל:
6
- 7 א. בתמ"ש (ראשלי"צ) 17772-01-10 פלוני נ' אלמונית (פורסם בנבו, 11.11.13) בו נקבע כי
8 הנתבע חדר לתכתובות דואר אלקטרוני, הדפיסן ומסרן לידי צד שלישי ולכן נקבע פיצוי
9 בסך כולל של 27,000 ₪.
- 10 ב. בתלה"מ (משפחה ירושלים) 1118-09-17 ד.מ. נ' ת.מ. (נבו 21.05.2019) האיש פגע
11 בפרטיות האישה בהצבת מצלמות מעקב ובהתקנת תוכנות מעקב במכשיר הטלפון
12 הסלולרי של האישה אגב צפייה במחשבה האישית. לפיכך מצא בית המשפט לחייב האיש
13 בפיצוי בלא הוכחת נזק או זדון בסך של 25,000 ₪.
- 14 ג. בת"א (שלום ת"א) 41627-02-19 אדל בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ (נבו 10.01.2022)
15 בתביעה לפי חוק הגנת הפרטיות בשל פרסומים בדבר הריון ידוענית אגב פגיעה
16 בפרטיותה, העמיד בית המשפט את הפיצוי בסך של 50,000 ₪. זאת מתוך "החשיבות,
17 שמקנה בית-המשפט לענינים העקרוני של התובעת ושל דומיה ואותו ראוי להטעים גם
18 בראייה, המשתרעת אל מעבר לפרשה מסוימת זו. הוא נותן ביטוי מתחייב ליסוד-
19 ההרתעה מפני הפרות עתידיות של הזכות לפרטיות, בין בידי הנתבעות ובין בידיהם
20 של אחרים" (שם, פיסקה 58).
- 21 ד. בת"א (שלום רח') 18326-05-18 פלונית נ' אילנה שורץ (נבו 30.09.2021) בפגיעה
22 בפרטיות בשל העברת תמונות של התובעת לצדדים שלישיים ללא הסכמתה, חייב בית
23 המשפט את הנתבעת בפיצוי ללא הוכחת נזק וללא כוונת זדון בסך של 20,000 ₪.
- 24 ה. בת"א (שלום י-ם) 30700-05-19 היא עוזת אללה נ' שרכת כהרבא מחאפטית אל קדס
25 אל מסאהמה אל מחדוזה (נבו 19.07.2021) קבע בית המשפט פיצוי, בלא הוכחת נזק
26 וללא כוונת זדון מיוחדת ובשל הפרת הפרטיות בנטילת מידע מתוך טלפון נייד של התובע
27 בסך כולל של 7,500 ₪
- 28 ו. בת"א (שלום ת"א) 62235-09-19 אורלי גנגר נ' ששון מתיתיהו (נבו 24.03.2022) נקבע
29 כי הנתבע פגע בפרטיות התובעת בשל העברת דו"ח חוקר בעניין כניסות ויציאות מן
30 הארץ ובעניין פירוט על חשבון הבנק של התובעת, בטענה כי מדובר במידע חסוי על פי
31 הדין. בית המשפט קבע כי סכום הפיצוי, ללא הוכחת נזק ומבלי שהוכחה כוונת זדון
32 יהא בסך של 30,000 ₪
- 33 ז. ת"ק (תביעות קטנות ת"א) 48854-11-20 שלומי וילקום נ' בנק לאומי לישראל בע"מ
34 (נבו 22.07.2021) בתביעה כנגד בנק בהפרת יחסי לקוח ובמסירת מידע לבי"כ הצד שכנגד
35 בניגוד לצו שפקע תוקפו. נקבע כי שעה שהוכחה הפרת הגנת הפרטיות מטעם הבנק, יש
36 לחייב הבנק בפיצוי ללא הוכחת נזק וללא כוונת זדון מיוחדת בסך כולל של 27,200 ₪.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 31272-07-19 פלוני נ' אלמונים

1 לאור הדין החל וכל המובא לעיל, לאחר ששקלתי בדבר ונתתי דעתי הן למעשיה של האשה
 2 ולעובדה שלא נגרם לו נזק ממשי בהליך המשפטי או בכלל ולא הוכחה כוונה מיוחדת לפגוע, וכן
 3 לצורך להרתיע ולהתריע מפני מעשיה של האשה, מצאתי לחייב את האשה לשלם לאיש בגין שתי
 4 הפגיעות סך של 50,000 ₪.

5
6 **ג.3.1. – אחריותו וחבותו של הנתבע:**

7
8 37. כתב התביעה שבפני הוא כתב תביעה מתוקן. בכתב התביעה המקורי שהוגש על ידי האיש כנגד
 9 האשה ואביה, לא התבקש כל סעד כלפי הנתבע ובדיון מיום 5.12.19, כאשר נשאל ב"כ האיש מהי
 10 עילת התביעה כנגד הנתבע, השיב: **"הנתבע 2 הוא זה שלמעשה הדפיס את כל המסמכים**
 11 **מהמייל שלו"** (ר' עמ' 2 לפרוטוקול, ש' 9). מיד לאחר מכן, נרשם:
 12

13 **"בית המשפט: אבל אתה טוען שהאישה פרצה לאיש את תיבת הדואר.**

14 **ב"כ האיש: נכון, והמיילים הועברו לאביה. כל החומר הועבר מהמחשב השייך לתובע**

15 **אל אביה של הנתבעת ...**

16 **בית המשפט: איך זה מקים עילת תביעה נגד אביה של האשה?**

17 **ב"כ האיש: הם פעלו ביחד, היא פרצה והעבירה את המיילים אליו..."** (שם, ש' 21-25).
 18

19 38. הינה כי כן, כל אשר נטען כנגד הנתבע כי הוא זה שהדפיס במדפסת ביתו את אותם המסמכים
 20 שנלקחו על ידי האשה. והינה בכתב התביעה המתוקן, הפך לפתע הנתבע למעוול במשותף, תוך
 21 שנרשם על אודות שני הנתבעים יחד כי: **"פגעו בפרטיותו של הנתבע ע"י פריצה למחשבו הנייד,**
 22 **לתיבת המייל הפרטית עסקית שלו ולמכשיר הסלולארי שלו, גנבו חומרים ... הפיצו אותם..."**
 23 (שם, סעיף 2). ובהמשך נכתב על אודות הנתבע באופן פרטני כי: **"הנתבע 2 לקח חלק בחדירה**
 24 **לתיבת הדואר האישית של התובע, בהדפסת המסמכים האישיים ובהפצתם ... בפעולות אלה**
 25 **של הנתבע יש בהם משום פגיעה בפרטיות וסיוע לנתבעת ועל כן הינו בבחינת מזיק ביחד ולחוד**
 26 **עם הנתבעת"** (שם, כך במקור).
 27

28 39. האיש העיד שהנתבע הפיץ את המסמכים לאקטואר (עמ' 543, ש' 25) והוסיף שהאשה לא יכולה
 29 הייתה להעתיק את המסמכים ללא מעורבות אביה (עמ' 544, 14-10). כאשר נשאל מהיכן ידיעתו
 30 שאביה היה נוכח במעמד לקיחת החומרים, השיב בלשון רפה שמדובר בהערכה (ר' עמ' 544, ש'
 31 27-32) וכאשר ב"כ הנתבעים הקשה עליו, השיב: **"... אני לא יכול בדיוק להגיד אם הוא היה**
 32 **שם. אני מעריך שהוא היה שם"** (עמ' 545, ש' 15-16). בהמשך עדותו של האיש ולאחר שב"כ
 33 האשה שב על שאלות בקשר לחלקו של הנתבע, השיב האיש: **"והקשר היחיד שהוא רק הדפיס**
 34 **את זה, בסדר"** (עמ' 547, ש' 7).
 35
 36
 37
 38
 39
 40

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 31272-07-19 פלוני נ' אלמונים

- 1 40. בהמשך עדותו, האיש נשאל האם יש לו ראייה שהמסמכים אכן הודפסו על ידי האב, ומתשובותיו
2 ניתן היה ללמוד כי מדובר בהשערה בלבד (עמ' 559-558) ואולם, הנתבעים הודו במפורש בכתב
3 הגנתם לאמור: **"את המסמכים שהעתיקה הנתבעת היא הביאה לאביה על דיסק און קי והקשר**
4 **היחידי של אביה למסמכים אלו הוא שהוא הדפיס עבורה. זה חלקו היחיד של אביה של**
5 **הנתבעת בכל הקשור למסמכים אלו!!!"** (ר' סעיף 65 לכתב ההגנה; הדגשה במקור). שוב, מדובר
6 בהודאה פורמאלית-משפטית שמצאה מקומה בכתבי טענותיו של הנתבע, ולכן התובע פטור
7 מלהוכיחה (ר' פסיקה בסעיף 13 לעיל).
8
- 9 41. במהלך עדותה, נשאלה האשה, כיצד מעתיקים תכתובות של דוא"ל וכן נתבקשה להדגים בפועל
10 כיצד הדבר נעשה על ידה (ר' עמ' 579-577). בסיכומי האיש, ביקש האיש להוכיח אין היגיון
11 בתשובותיה של האשה וכי הפעולות שטענה שעשתה אין בהן כדי לאפשר לה לעשות זאת ללא
12 אביה. לכך אשיב בשתיים: ראשית, מדובר בעניין שאינו במומחיות בית המשפט וככל שהאיש
13 רצה להוכיח עניין טכני כזה או אחר, מן החובה שהיה עותר למינוי מומחה בתחום המחשבים
14 למתן חו"ד. שנית, אף אם תאמר כי בתשובותיה של האשה נפלו אי התאמות כאלה ואחרות,
15 עדיין האיש לא הוכיח כי אביה של האשה סייע לה מעבר להדפסת החומרים.
16
- 17 42. בסיכומיו, טוען האיש כי הנתבע הפר את הוראת סעיף 52(5) לחוק (המצוטט לעיל) בכך שהעתיק
18 את תוכנם של המסמכים שנלקחו ממנו. לשאלה האם יש לראות בהדפסת המסמכים, כפי שהודה
19 האב, כהעתיקה אני מוצא להשיב בחיוב (על המשמעויות, בהמשך).
20
- 21 43. האיש הוסיף וטען שאביה של האשה הפיץ את החומרים לבחינת רואה חשבון. במהלך חקירתו
22 הנגדית של האב, הוא נשאל על אודות שליחת חומרים ממחשבו הנייד וכך השיב: **"בהחלט יכול**
23 **להיות שבאיזושהי פעם מישהו מבקש ממני ואני מעביר מייל"** (עמ' 617, ש' 33-32). מאוחר
24 יותר, הנתבע ניסה לסגת מדבריו ואמר: **"... ומאיפה אתה יודע שאני יושבתי מול המחשב?"**
25 (עמ' 618, ש' 19) ולאחר מכן, כאשר נשאל האם זוכר ששלח את המייל המדובר, השיב: **"לא. לא**
26 **זוכר שום דבר..."** (שם, ש' 30).
27
- 28 44. במהלך חילופי הדברים שהתפתחו בדיון ובמהלך עדותו של האב, פנתה האשה לאביה והטיחה
29 בפניו: **"אבא, אתה לא מזהה את המייל, תגיד את זה"** (עמ' 619, ש' 4). לצערי הרב, וכפי שנרשם
30 מפי הפרוטוקול, האשה ניסתה לחבל בחקירה, השיבה במקום אביה ולמעשה כיוונה אותו לומר
31 את מה שהיה מצופה ממנו לומר, לשיטתה.
32
- 33 45. מתוך תשובותיו של הנתבע ומתוך הראיות, אני סבור שהתובע הוכיח במידה המספקת במשפט
34 אזרחי כי הנתבע אכן שלח לצד שלישי מסמכים שהוצאו תוך פגיעה בפרטיותו של האיש, זאת
35 בנוסף להוכחה שהנתבע הדפיס את המסמכים הנ"ל.
36
37
38

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 31272-07-19 פלוני נ' אלמונים

- 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
- ג.3.2. – האם לנתבע טענת הגנה טובה?
46. יוער כי הנתבע לא טען לאיזו הגנה שעומדת לו על פי הדין, ולא הפנה לכל הגנה. בסיכומי הנתבעים, תחת דיון ב'ההגנות שבחוק' נרשם: "... במקרה דנן, אין ולא יכול להיות ספק כי ההגנה חלה על הנתבעים, שהרי ברור שהנתבעת פעלה בתו"ל רק על מנת להגן על זכויותיה ולא מכל מניע אחר..." (ר' בסעיף 13 לסיכומיה; הדגשות לא במקור). שימת לב כי אין מילה וחצי מילה על הגנה פוטנציאלית לנתבע.
47. לפיכך ובהתחשב גם בדברים שנקבעו בייחס לאשה, אני קובע כי הנתבע לא הוכיח הגנה מפני הפעולות. בבחינת 'למעלה מן הצורך', אציין כי הנתבע מעולם לא טען שלא ידע או שלא היה עליו לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות ובשים לב לראיות שהובאו בפני, כמו גם לתשובותיו של הנתבע (שצוטטו לעיל) וכן לדברי הנתבעת במהלך עדותו, הוכח במידה מספקת להליך שבפני שהנתבע ידע גם ידע על אודות האפשרות לפגיעה בפרטיות. בבחינה נוספת של 'למעלה מן הצורך', ומקו"ח, משלא עמדו למעולת העיקרית (האשה) - שהייתה צד להליך הרכושי ובעלת עניין כזה או אחר במסמכים - כל טענת הגנה טובה, לא מצאתי לנתבע כל הגנה שהיא, לא כל שכן, כזו שמעולם לא נטענה.
- ג.3.3. – מהו הפיצוי שיש לפסוק?
48. כפי שאראה לעיל, חרף הקביעות בייחס לפועלו של הנתבע, אני סבור כי מעשיו היו ברף הנמוך. ראשית, דבר לא מנע מהאשה להדפיס את המסמכים בכל מדפסת אחרת ובכל מקום אחר, וכן לא ניצב בפני האשה קושי מיוחד או קושי כלשהו לשלוח את המסמכים מתיבת דוא"ל אחרת. בנסיבות אלו, קיים קושי לראות במעשיו של הנתבע מעשים של פגיעה בפרטיות ברף גבוה, ולהיפך.
49. הנתבע לא פרץ למחשבו של האיש ולא פרץ לטלפון הסלולארי שלו, וכל מעשיו שהוכחו הסתכמו בהדפסת המסמכים ושליחתם לרואה חשבון. אין המדובר בהדפסת חומרים או בשליחת מסמכים שזורעות נזק והרס – בכח או בפועל – אלא מדובר בפעולות, אשר בנסיבות העניין מצאתי אותן ברף נמוך מאד של פגיעה בפרטיות ולאחר ששקלתי בדבר ונתתי דעתי גם לסכום הפיצוי בו תחויב האשה בגין אותו מארג פעולות כולל, אני מוצא לחייב את הנתבע בפיצוי התובע בסך של 2,500 ₪.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 31272-07-19 פלוני נ' אלמונים

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26

ד' – סיכומם של דברים:

50. אשר על כן ומכל המקובץ לעיל, מצאתי לקבל את התביעה, ולחייב את הנתבעים בסכומים דלעיל. באשר להוצאות המשפט ושכ"ט עו"ד בשים לב לסכום שנתבע אל מול הסכום שנפסק, מצאתי לחייב את הנתבעת לשלם לתובע שכ"ט ב"כ בסך כולל של 7,500 ₪. בשים לב לסכום בו נתבע הנתבע לבין הסכום שנפסק בסופו של יום, כמו גם בשים לב לשינויי הגרסאות של התובע בייחס למעשיו של הנתבע (ר' סעיפים 37-40 לעיל), לא מצאתי לחייב את הנתבע בהוצאות כלשהן.

51. לאור כל האמור לעיל, הריני להורות:

- א. הנתבעת תשלם לתובע סך של 50,000 ₪ ואילו הנתבע ישלם לתובע סך של 2,500 ₪.
- ב. הנתבעת תשלם לתובע שכ"ט ב"כ בסך של 7,500 ₪.
- ג. כל הסכומים ישולמו בתוך 30 ימים, אחרת יישאו הפרשי הצמדה וריבית פיגורים מהיום ועד למועד התשלום בפועל.
- ד. פסק הדין ניתן לפרסום בהשמטת פרטים מזהים.
- ה. התיק ייסגר.

ניתן היום, ח' אלול תשפ"ב, 04 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.

יהורם שקד, שופט